

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

I Aaret 1890 modtog Ministeriet fra en Kreds af Præster og Vægmænd i Kjøbenhavn og paa Frederiksberg et Andragende, hvori der med Henviisning til, at Sognene i Hovedstaden, navnlig de Dele af den, som ere opvoksede uden om den gamle By, lige- som ogsaa i Frederiksberg Sogn, ere blevne saa folkerige, at det er umuligt for de der for Tiden ansatte Præster endog med deres bedste Villie, at tage sig saaledes af de enkelte, som disse have Krav paa, og som de kirkelige Myndigheder selv maa ønske, hvortaf Følgen igen maa blive, at en stor Del af Folketirkens Medlemmer, baade af de højere og af de lavere Samfundsklasser, naar for naar blive mere fremmede for Kirkestdommen, androges om, at Ministeriet vilde tage det vigtige Spørgsmaal, hvad der kunde gøres for Byens Forsyning med Præster og nye Kirker, under Overvejelse, idet det navnlig ogsaa fremhævedes, at Løsningen af denne Sag næppe vilde kunne ske paa fyldestgørende Maade, hvis den vedblivende skulde overlades til det private Initiativ alene. Ministeriet var fuldt enigt med Andragerne i, at de stigende Krav, som den voksende Befolkning stillede, ogsaa for Kirkens Vedkommende maatte kunne gøre Fordring paa Medvirkning til deres Opfyldelse fra det offentlige, Statens og Kommunens Side, og det saa en Samstemning heri fra Lovgivningsmagtens Side, dels deri, at der for Finansaaret 1887—88 var blevet bevilget et Tilskud af 60,000 Kr. fra Statskassen til Opførelsen af Helligforskirken, ligesom et tilsvarende Bidrag ydedes af Kjøbenhavns Kommune, dels deri, at der ved Loven af 1ste April 1888 var blevet givet Hjemmel til Ligning af kirkelige Bidrag til Opførelse af nye Sogneskirker i Kjøbenhavn. Men man var paa den anden Side klar paa, at saafremt der paany skulde gøres noget i denne Sag fra Statens Side, maatte man først have fuldstændig paa det rene, hvad der skulde gøres, og hvorledes dette skulde gøres. Man fandt det dels ikke forsvareligt at skride til Opførelsen af nye Kirker — selv om Midlerne hertil kunde tilvejebringes — og Ansættelsen af flere Præster, naar man ikke havde Sikkerhed for, hvorledes Midlerne til at holde disse Kirker i Gang og til at lønne disse Præster skulde komme til Stede, og med Erfaringerne fra de sidst oprettede nye Sogne her i Hovedstaden for Øje savnedes ganske denne Sikkerhed, dels mente man, at det vilde være rigtig i et Tilfælde som dette, hvor det vel

gjaldt om at afhjælpe en øjeblikkelig Nøds- tilstand, men tillige at tilvejebringe en Ordning, der kunde staa igennem Tiderne og om muligt afværge, at en lignende Nøds- tilstand indtraadte i Fremtiden, at saa et saa klart Overblik som muligt over, hvad hertil fordredes, og hvorledes de Krav, der stillede, rettest burde fordeles imellem de interesserede Parter, som hvilke man maatte betragte Menighedene, Kommunen og Staten.

I dette Øjemed nedsatte Ministeriet, som det vil være Rigsdagen bekendt, i November Maaned 1890 en Kommission til at tage de kirkelige Forhold i Kjøbenhavn og i Frederiksberg Sogn under Overvejelse, hvilken Kommission i Marts Maaned f. A. afgav en Betænkning, der umiddelbart efter ombeltes blandt Rigsdagens Medlemmer.

Paa Grundlag af denne Betænkning udarbejdede Ministeriet i afvigte Sommer et foreløbigt Udkast til et Forslag til Lov om Ordningen af de kirkelige Forhold i Kjøbenhavn og paa Frederiksberg, som det tilstillede dels Sjællands Biskop og Kjøbenhavns geistlige Konvent, dels de to kommunalbestyrelser, dels samtlige de kjøbenhavnske Kirkers Patronater samt endnu nogle interesserede Autoriteter til Erklæring, og over hvilket man ogsaa indbente det kirkelige Raads Betænkning i dets Samling i September Maaned f. A. I dette Udkast havde man gennemgaaende holdt sig nær op til, hvad Kommissionen — og for Sognebelin- gens Vedkommende navnlig dennes Flertal — havde udtalt sig for i Betænkningen, idet man kun paa et enkelt Punkt — Ordningen af Kirkernes Bestyrelsesforhold — af Grunde, der senere skulle blive nævnte, havde ment at maatte gaa helt bort fra Kommissionens Forslag. Efter Modtagelsen af de forskellige Erklæringer ere Afvigelserne blevne noget flere, om end for en stor Del ikke væsentlige. I det følgende vil blive gjort Rede for Flertallet af dem; her skal kun omtales en enkelt, den væsentligste.

Som nævnt, gik Ministeriets foreløbige Udkast ud paa et Forslag til Lov om Ordningen af de kirkelige Forhold i Kjøbenhavn og paa Frederiksberg. Dette var i Overensstemmelse med den Forsættning, hvorfra Kommissionen var gaaet ud, idet den navnlig sættede Opmærksomheden paa, at Forholdene i Kjøbenhavns store Nabo-kommune Frederiksberg ere saa ganske lige med Forholdene i selve Hovedstaden og navnlig maa liges- stilles med de andre Kvarterer af denne. Kommissionen foreslog derfor ikke blot, at